

ΆΓΙΟΣ ΚΥΤΤΡΑΝΟΣ

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΛΖ' • ΤΟΜΟΣ ΙΔ' • ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 • ΤΕΥΧΟΣ 320 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- Ἡ ἔνδοξος Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου μας
ὁδηγὸς στὴν Νηπτικὴ Ἔργασια τῆς Καρδιακῆς Προσευχῆς 41
 - Ἡ πρόσφατος δοκιμασία τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐπαρχίας Γκλντάνι» στὴν Γεωργία 43
 - Ἐόρτια Ἀναστάσιμα Εὐχετήρια 44
 - «Ἀνθιστάμενοι μέχρις Αἵματος» - «Resisting Unto Blood» 46
 - Ἀπὸ τὴν Ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας 48
 - Ὁ Γολγοθᾶς τοῦ Κοσσυφοπεδίου συνεχίζεται 49
 - Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; (Δ') 50
 - Θεραπευτικὴ Ὀπτασία - Ἀπὸ τὰ Θαύματα τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Μαξιμοδίτις 53
 - Ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντσανίνωφ: Γιὰ τὴν Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ 54
 - «Εἶπε Γέρον» - Τὸ πάθημα τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ὑψηλοφροσύνης 55
- Νέες Ἐκδόσεις καὶ Παραγωγὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας**
- Κάρτα ὑπ' ἀριθ. 601: Ἡ Δέησις.
 - Ἀκολουθία Παρακλήσεως Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης σὲ CD.

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Οἱ Ἅγιοι Ἰσαπόστολοι Κωνσταντίνος καὶ Ἑλένη.
Ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, 1996.

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ («ἄβατο») τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογίᾳ καὶ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• Ἰδιοκτῆτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης - Διευθυντής:
Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς Ἀγιοκυπριανίτης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Τηλέφωνο Ἱ. Μονῆς:
210 2411380. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: Kyprianos@hol.gr • Ἰσοσελίδα στὸ Διαδίκτυο:
www.synodinresistance.gr • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γ. Κουκουδάκης, Βουλγαροκτόνου 40, τηλ.:

Ἡ ἔνδοξος Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου μας ὁδηγὸς στὴν Νηπτικὴ Ἔργασία τῆς Καρδιακῆς Προσευχῆς

ΔΕΥΤΕ πάντες οἱ φιλέορτοι εὐσεβεῖς!... Ἄς πανηγυρίσουμε πνευματικά, ἐνθουσιῶντες καὶ κροτοῦντες χεῖρας, γιὰ τὴν ὑπερφυᾶ ἀνάβασι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἀπὸ τὴν γῆ στὸν Οὐρανό.

Σήμερα ἐορτάζουμε τὸν ἐνδοξότατο *«Ἐπίλογον τοῦ παγκαλλεστάτου, τοῦ σωτηριωδεστάτου καὶ τοῦ παγκοσμίου λόγου τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου Οἰκονομίας»*¹.

Τώρα εἶναι καιρὸς ἀπάτου εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, διότι ἡ φθαρτὴ καὶ θνητὴ φύσις μας ἀνεβαίνει ἐν Χριστῷ ἄφθαρτος καὶ ἀθάνατος καὶ μετὰ δόξα ἀπερίγραπτη στοὺς Οὐρανοὺς.

*«Ἄς πανηγυρίσωμεν λαμπρῶς καὶ ἅς ἐορτάσωμεν, στοχαζόμενοι ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς οὐσία, ἡ καταβῶσα μέσα εἰς τὰ τοῦ Ἄδου βάραθρα, ἀναβαίνει σήμερον ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τῶν Ἀρχῶν ὑπεράνω τῶν Ἐξουσιῶν, Δυνάμεων καὶ Κυριοτήτων ὑπεράνω τῶν Σεραφίμ, Χερουδὶμ καὶ τῶν Θρόνων»*¹.

Ἄς εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, διότι ὁ Χριστὸς καὶ Σωτῆρας μας, ἀφοῦ ἀνέστησε τὴν πλανηθεῖσα φύσις μας μαζί με τὴν ἰδικὴ Του θεοῦπόστατη Σάρκα, ἐσήκωσε αὐτὴν στοὺς ὧμους Του καὶ ἀναληφθεῖς, *«πορεύεται»*² γιὰ νὰ προσφέρει αὐτὴν πρὸς τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα μετὰ χαρὰ θεοπρεπῆ καὶ νὰ καθίσῃ αὐτὴν *«ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς»*, *«ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ»*³.

Καὶ μαζί με τὸν θεοκίνητο Ὑμνωδὸ

τῆς Δαμασκού ἅς ψάλλουμε ἐγκάρδια καὶ κατανυκτικά:

*«Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ Σου, Χριστέ, στερεώσον μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν Σου τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν»*⁴.

* * *

ΓΙΑΤΙ ὅμως νὰ στερεωθῆ ἡ «διάνοιά» μας μετὰ τὴν δύναμι τοῦ Σταυροῦ καὶ ὄχι τῆς Ἀναστάσεως... Διότι ἡ Δόξα τῆς Ἀναλήψεως ἦλθε μετὰ τὴν Ταπείνωσι, τὸν Σταυρὸ καὶ τὸ Πάθος:

*«Ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ διὸ καὶ ὁ Θεὸς Αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο Αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα...»*⁵.

Ἔτσι θὰ συμβῆ καὶ μετὰ τοὺς φιλοχρίστους: θὰ γίνον συγκαίνονοι τῆς ἐνδόξου Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μας, λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, *«ὄσοι πρὸ τοῦ θανάτου τὴν ἁμαρτίαν διὰ μετανοίας καὶ τῆς εὐαγγελικῆς πολιτείας ἐσταύρωσαν»*⁶.

Καὶ γιὰ νὰ στερεωθῆ ἡ «διάνοιά» μας καὶ ὄχι ἡ γλῶσσα καὶ τὰ χεῖλη μας... Διότι ἡ μετάνοια καὶ ἡ τήρησις τῶν ἀγίων ἐντολῶν τοῦ Κυρίου μας ἀπαιτοῦν μίαν συνεχῆ νῆψιν, δηλαδὴ ἐγκρίγορα, βία καὶ ἐτοιμότητα:

*«ἔστωσαν ὑμῶν αἱ ὀσφύες περιεζωσμένοι καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι»*⁷.

Οἱ Νηπτικοὶ Πατέρες λέγουν, ὅτι ἡ *«νοητὴ ὀσφὺς καὶ μέση εἶναι ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου»*, ἡ ὁποία *«βαστάζει ὅλον τὸ βάρος τῆς ψυχῆς»*⁸.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προστάζει: *«στῆτε περιζωσάμενοι τὴν ὄσφιν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ»*⁹: νὰ ζώνουμε τὴν νοητὴ «ὄσφιν» μας, δηλαδή τὴν «διάνοιάν» μας, *«τόσον μὲ τὴν ἀλήθειαν τῶν ὀρθῶν δογματικῶν καὶ τῆς πίστεως, ὅσον καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐναρέτου ζωῆς μας»*⁸.

Ἄλλά, καὶ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς παρακινεῖ ἐναργέστερα:

*«Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὄσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελειῶς ἐλπίζετε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ»*¹⁰.

Ἡ «διάνοιά» μας, δηλαδή ὁ «νοῦς» μας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡγεμῶν καὶ αὐτοκράτωρ τῶν παθῶν, δὲν πρέπει νὰ εἶναι «λυτός» καὶ «ἄζωστος» καὶ νὰ διαχέεται διὰ μέσου τῶν πέντε αἰσθήσεων καὶ νὰ προσκολλᾶται ἐμπαθῶς στὰ αἰσθητὰ καὶ μάταια πράγματα, μολυνόμενος καὶ ἀμαρτάνων καὶ σκοτιζόμενος.

Ἀντιθέτως, θὰ πρέπει ὁ ἡγεμῶν «νοῦς» νὰ δάλῃ «ζώνη», νὰ σφιγθῆ καὶ νὰ συμμαζευθῆ. Καὶ ποιά εἶναι ἡ «ζώνη» τοῦ «νοῦ» καὶ τῆς «διανοίας»;

Οἱ Νηπτικοὶ Πατέρες μᾶς λέγουν, ὅτι «ζώνη» εἶναι *«ἡ προσοχή καὶ ἡ πρὸς τὴν καρδίαν βιαία ἐπιστροφή τῆς διανοίας»*¹¹.

«Σφιγξατε», μᾶς προτρέπουν, *«καὶ συμμαζώξετε ὅλον τὸν νοῦν μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας μὲ ἰσχυρὰν βίαν καὶ πολλὴν δύναμιν»* *«μὲ τὴν προσοχὴν ὡσὰν μὲ ζώνην, καὶ μὲ τὸ κράτημα τῆς ἀναπνοῆς, πρέπει νὰ σφίγγῃ τινὰς τὴν διάνοιάν του δυνατὰ»* καὶ νὰ συγκρατῆ αὐτὴν μέσα στὴν καρδιά, *«χωρὶς νὰ συλλογίζεται κανένα πρᾶγμα αἰσθητὸν ἢ νοητὸν, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ νοεράς καὶ καρδιακῆς προσευχῆς»*¹¹.

* * *

ΑΚΡΙΒΩΣ λοιπὸν γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ Ἱερὸς Δαμασκηνὸς δέεται τοῦ Χριστοῦ μας: *«Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ Σου, Χρι-*

*στέ, στερεώσόν μου τὴν διάνοιαν»*⁴.

Διότι, ὅταν ἡ «διάνοιά» μας, ὅταν ὁ «νοῦς» μας «στερεωθῆ» στὴν **Νηπτικὴ Ἔργασία τῆς Καρδιακῆς Προσευχῆς**, τότε θὰ φωτισθοῦμε νοερά ἀπὸ τὸ Φῶς τοῦ Παρακλήτου,

*«καὶ ἐνυποστάτως μέλλομεν νὰ ἀποκτήσωμεν τὸν θεῖον φωτισμὸν μέσα εἰς τὴν καρδίαν μας παραμένοντα ἐν ἡμῖν ἢ γὰρ ἔλλαμψις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τοὺς Νηπτικὸς Πατέρας, διὰ τοῦτο λέγεται ὑποστατικὸν φῶς καὶ καθ' ὑπόστασιν καὶ ἐνυπόστατον, διότι παραμένει εἰς τοὺς ἔλλαμπομένους»*¹².

Καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν «ἐνυπόστατον» καὶ «παραμένοντα ἐν τῇ καρδίᾳ» φωτισμὸν ἴσως κάποτε ἀξιωθοῦμε, μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀρπαζώμεθα σὲ ἀποκαλύψεις θεῶν καὶ ἀλαλήτων Μυστηρίων τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος.

Αὕτῃ λοιπὸν *«εἶναι ἡ τάξις καὶ ἡ ὁδός: πρῶτον νὰ καθαρίζεται ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά, δεύτερον νὰ φωτίζονται, καὶ τρίτον νὰ ἀρπάζεται ὁ νοῦς εἰς τὸν Θεὸν ἐπειδὴ χωρὶς φωτισμοῦ ἐνυποστάτου τῆς καρδίας ἀρπαγῆναι τὸν νοῦν εἰς Θεὸν ἀδύνατον»*¹².

* * *

ΑΣ ἐορτάσουμε, φιλέορτοι καὶ φιλόχριστοι, τὴν Ἀνάληψι τοῦ Σωτῆρος μας!... *«Ἀναζωσάμενοι τὰς ὄσφύας τῆς διανοίας ἡμῶν»*¹⁰, ἄς νήφωμεν!... Καὶ προσευχόμενοι καρδιακῶς, ἄς δεχθοῦμε τὸν ἐνυπόστατο φωτισμό!... Καὶ ἔτσι ἄς γίνουμε συγκοινωνοὶ τῆς πανενδόξου Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μας!...

1) Ὁσίῳ Νικοδήμῳ Ἀγιορείτου, Ἐορτοδρόμιον, σελ. 455. / 2) Ἰωάν. ις' 28. / 3) Ἐβρ. α' 3 καὶ ιδ' 2. / 4) Κανὼν Πρώτος Ἀναλήψεως, Ὡδὴ γ'. / 5) Φίλιπ. β' 8-9. / 6) Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμά, PG τ. 151, σελ. 296C. / 7) Λουκ. ιβ' 35. / 8) Ὁσίῳ Νικοδήμῳ Ἀγιορείτου, ἐρμηνεία στὸ Ἐφεσ. ζ' 14. / 9) Ἐφεσ. ζ' 14. / 10) Α' Πέτρ. α' 13. / 11) Ὁσίῳ Νικοδήμῳ Ἀγιορείτου, ἐρμηνεία στὰ Ἐφεσ. ζ' 14 καὶ Α' Πέτρ. α' 13, μὲ δάσιν τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμά. / 12) Ὁσίῳ Νικοδήμῳ Ἀγιορείτου, Ἐορτοδρόμιον, σελ. 643-644.

Ἡ πρόσφατος δοκιμασία τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐπαρχίας Γκλντάνι» στήν Γεωργία

ΑΡΧΑΣ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, στόν νεόδημο Ἱερό Ναό τῆς Παναγίας Πορταϊτίσσης, πού ἀποτελεῖ τήν ἔδρα τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐπαρχίας Γκλντάνι» στήν Τιφλίδα τῆς Γεωργίας, μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου τοῦ Κυρίου μας ἄρχισε νά δακρυροῖ. Τό φαινόμενο ἔγινε εὐρέως γνωστό καί ἐθεωρήθη ὡς προμήνυμα νέας δοκιμασίας τοῦ πολυπαθοῦς Γεωργιανοῦ Ἀντι-οικουμενιστικοῦ Ποιμνίου.

Πράγματι, τό πρωῒ τῆς Παρασκευῆς τῆς τρίτης ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, 28.2/12.3.2004, ἰσχυρές εἰδικές δυνάμεις ἀσφαλείας ἐπέδραμαν κατά τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί εἰσέβαλαν βιαίως εἰς Αὐτόν, κατώρθωσαν δέ νά συλλάβουν τόν Πρωτοπρεσβύτερο π. Βασίλειο Μκαλαβισβίλι, πνευματικό ἡγέτη τῆς Ἐπαρχίας, καί ἄλλους ὀκτώ ἐκ τῶν πιστῶν, ἐνῶ κατά τὰ ἐπεισόδια πού προεκληθήσαν ἐτραυματίστησαν ἄρκετοί πιστοί, μερικοί ἐκ τῶν ὁποίων κατέληξαν στό νοσοκομεῖο.

Ἡ ἀπεχθής αὐτή βαιοπραγία, γιά τήν ὁποίαν ἐξέφρασε τήν δυσφορία του καί αὐτό ἀκόμη τό Πατριαρχεῖο τῆς Γεωργίας, διεπράχθη μέ τήν δικαιολογία, ὅτι ὁ π. Βασίλειος καί τό ποιμνίό του θεωροῦνται δῆθεν ἔνοχοι γιά βιαιότητες εἰς βάρος μελῶν καί περιουσιῶν αἰρετικῶν σεκτῶν (Χιλιαστῶν, Βαπτιστῶν, Πεντηκοστιανῶν) οἱ ὁποῖες δροῦν διαβρωτικῶς στήν Γεωργία, κατά τὰ τελευταῖα ἔτη.

Ἦδη ὁ π. Βασίλειος εἶναι στήν φυλακή καί ἀντιμετωπίζει τό ἐνδεχόμενο βαρεῖας καταδίκης. Ἀνεξαρτήτως τῆς ἀληθείας τῶν κατηγοριῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων

θα πρέπει νά ἀποφανθῇ ἀμερόληπτα ἡ Δικαιοσύνη, ὁ τρόπος τῆς συλλήψεώς του ἦταν βάρβαρος καί ἀπαράδεκτος ἀπό κάθε ἄποψι. Δέν εἶναι δυνατὸν νά καταπατοῦνται τόσο κατάφωρα τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἐν ὀνόματι τῆς προστασίας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων!

■ Ἐκτός τῶν διαμαρτυριῶν πού ἔγιναν σέ διεθνές ἐπίπεδο γιά τό συμβάν καί γιά τήν ἐξασφάλισι ἀποδόσεως δικαιοσύνης, καλοῦνται οἱ εὐσεβεῖς σέ προσευχητική ἐργήγησιν καί συναντίληψιν, πρὸς αἰσίαν ἔκβασιν τῆς δοκιμασίας τῶν Γεωργιανῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν μας.

Βιβλιοπωλεῖον – Ἐκκλησιαστικά εἶδη

«**ΝΕΟ ΘΑΒΩΡ**»

Ἐκδόσεις - Ἐκδόσεις -

Ἁγιογραφίες - Εἰκόνες

→ Διατίθενται καί ὅλες οἱ ἐκδόσεις καί οἱ ὀπτικο-ακουστικές παραγωγές τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς.

• Ἰκτίνου 4

(ὄπισθεν παλαιοῦ Δημαρχείου Ἀθηνῶν)

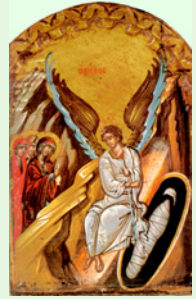
• τηλ./fax: 210 52 27 096

Ἑόρτια Ἀναστάσιμα Εὐχετήρια

• Σεβ. Μητροπολίτου κ. Λαύρου

Σεβ. Μητροπολίτην Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανόν,
Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
ΕΛΛΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Δίδει εἰς ἐμὲ μεγάλην πνευματικὴν χαρὰν νὰ χαιρετίζω Ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε, καὶ τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς Ἐνοστάσεως, ἐκ μέρους τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ποιμνίου ἡμῶν, ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν ἑορτῶν, τὸ λαμπρὸν Πάσχα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀναστάσιμον νίκην Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου.

Καὶ μετὰ θέρμης ψυχῆς ἱκετεύομεν τὸν ἀναστάντα Σωτῆρα, ὅπως χαρίσται εἰς ἡμᾶς ἅπαντας τὴν δύναμιν νὰ μείνωμεν σταθεροὶ ἐναντι τῶν πονηρῶν ἐπιβουλῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐμπαίζουν τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Πίστιν ἡμῶν, διακρατοῦντες ἀκλινῶς τὰς Παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν παρὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων, ὑπομένοντες τὰ πάντα χάριν Χριστοῦ, ἵνα λάβωμεν τὰς ἀνεκφράστους ἀμοιβὰς τὰς ἡτοιμασμένας διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας Αὐτὸν πιστῶς. Εἶθε νὰ ἀναδειχθῆτε νικητὴς εἰς τὸν μεγάλον πνευματικὸν πόλεμον αὐτῶν τῶν ἀξιοθρηνητῶν ἡμερῶν.

Προσευχόμεθα ἐπίσης εἰλικρινῶς ὁ ἐλεήμων Σωτὴρ ἡμῶν νὰ λάμψη τὸ φῶς τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως δι' ἡμῶν, ἅν καὶ εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ, ὥστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐλκυσθοῦν ἐντὸς τῆς ἀληθοῦς μάνδρας τῆς Μιάς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ ἀγάπην ἐν Αὐτῷ, Ὅστις ἀνέστη ἐκ νεκρῶν διὰ νὰ μὴ ἔχη πλέον ὁ θάνατος ἐξουσίαν ἐφ' ἡμᾶς, διατελῶ, ὡς πάντοτε

Ὑμέτερος ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς ἐν τοῖς θείοις Μυστηρίοις,

Πάσχα 2004

† Μητροπολίτης Λαύρος

Πρωθιεράρχης τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας

• Σεβ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἡ ἔνδοξος καὶ φωτεινὴ Ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ, ὅπως κατ' ἔτος, τὴν εὐτυχὴ εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν χαρὰν, τὴν πληροῦσαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ μοιρασθῶμεν αὐτὴν ὁμοῦ μετὰ τῶν πλησίων ἡμῶν εὐρισκομένων καὶ τῶν συνεργατῶν ἡμῶν.

Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως εἶθε νὰ φέρῃ εἰς τὸ Μοναχικὸν Κοινόβιον καὶ εἰς τὸ λογικὸν Ποίμνιον, τὸ ὑφ' Ὑμῶν διαποιμαινόμενον τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δύναμιν, διὰ νὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ νικῶμεν πάντας τοὺς πειρασμοὺς καὶ διὰ νὰ ἀνέλθωμεν τὴν κλίμακα τῆς πνευματικῆς ἀνόδου καὶ τῆς πνευματικῆς πληρότητος, διατελοῦντες ἐν σχέσει καὶ λειτουργικῇ κοινωνίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀμφότεροι χαιρόμεθα.

Μετ' ἀρχιερατικῶν εὐλογιῶν, ἀσπάζομαι Ὑμᾶς ἀδελφικῶς ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης

† Βλάσιος

Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας

• Σεβ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου

Σόφια, Ἁγιον Πάσχα 2004

Σεβασμιώτατε ἀγαπητὲ ἐν Κυρίῳ Δέσποτα,
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Διὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ αὐτοῦ εὐαγγελισμοῦ χαιρετίζω Ὑμᾶς καὶ τοὺς θεο-ἀγαπητοὺς πιστοὺς Ὑμῶν ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Ἑορτῶν, τῇ λαμπροτάτῃ ἡμέρᾳ, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ, τῇ ἐνάρξει τῆς ἀνακαινίσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τῶν μνημάτων τῶν νεκρῶν ἔργων, τῶν νεκρῶν λόγων καὶ τῶν νεκρῶν σκέψεων. Προσευχητικῶς εὐχομαι εἰς Ὑμᾶς πνευματικὴν παρηγορίαν εἰς τοὺς δυσκόλους τούτους καιροὺς τῆς γενικῆς ἀποστασίας ἐκ τῆς Ἀληθείας· ἐπίσης, εὐχομαι εἰς Ὑμᾶς νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν εἰρηνικὸν λιμένα ἐκείνης τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἐκπηγάζει ἐκ τῆς Ζωῆς!

Μὲ ἀγάπην ἐν Χριστῷ

† Ἐπίσκοπος Φώτιος

Πρωθιεράρχης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Πατρίου Ἡμερολογίου
Βουλγαρίας

• Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ σεβαστοῦ καὶ πολιοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Σεργίου
ἀπὸ τὴν Βουλγαρία πρὸς τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο

Πάσχα 2004

Θεοφιλέστατε Ἀμβρόσιε, Χριστὸς Ἀνέστη!

(.....)

Ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ ἐπὶ τοῖς Γενεθλίοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: **«Προσδεχόμενοι τὴν Παρουσίαν τοῦ Σωτῆρος μας - Ἡ εἰρήνη τῶν καρδιῶν μας καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου»** (Χριστούγεννα 2003), μᾶς ἐντυπωσίασε βαθέως.

Χωρὶς νὰ ὀρίσωμεν χρονικὰ λεπτομερείας, εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἔλευσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πλησιάζει!

Ἡ ἀποστασία προχωρεῖ, τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας ἐπιτελεῖται ὄλο καὶ περισσότερον. Οἱ ἄνθρωποι ἄλλαξαν χαρακτῆρα καὶ ἔγιναν ἀγνώριστοι. Ὅσοι κρατοῦν πρὸς τὸ παρὸν τὸ προσωπεῖον τῆς εὐσεβείας, ἀρνοῦνται [τὴν δύναμιν] αὐτῆς μὲ τὴν ὑπόκρισιν τους. Εἴμεθα ἀπομονωμένοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος χάνει ὄλο καὶ περισσότερον τὴν κοινὴν γλῶσσαν τῆς Πίστεως. Ὅμως, ἐλπίζομεν εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν νὰ μᾶς προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν τῆς ἀσεβείας.

Εὐχεσθε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων τὴν ἐν Χριστῷ εὐλογίαν ὑμῶν.

Ἄ.Σ.

(Ἀρχιμανδρίτης Σέργιος)

Φυλακὴ τῆς καρδίας ἀπὸ ἀκαθάρτους λογισμοὺς

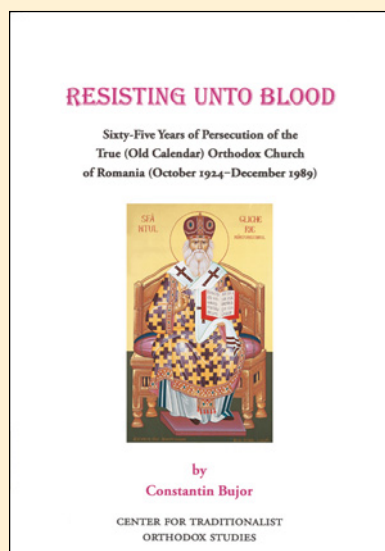
Εἶπε ὁ Ἀββᾶς Γερόντιος τῆς Πέτρας: *«Πολλοὶ ὁποῦ πειράζονται ἀπὸ σαρκικὲς ἡδονές, χωρὶς νὰ πλησιάσουν ἀνθρώπινο σῶμα, κατὰ νοῦ ἀμάρτησαν σαρκικά. Καὶ ἐνῶ τὰ σώματα φυλάγονται παρθένα, σπὴν ψυχὴ ἀμαρτάνουν σαρκικά. Καλὸ εἶναι λοιπόν, ἀγαπητοί, νὰ κάνουμε ὅ,τι εἶναι γραμμένο καὶ ὁ καθένας μας μὲ μεγάλην προσοχὴ νὰ φυλάξῃ τὴν καρδιά μας».*

(Ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ)

«Ἀνθιστάμενοι μέχρις Αἵματος» «Resisting Unto Blood»

*Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας
Μία νέα ἐνδιαφέρουσα ἔκδοσις*

ΑΠΟ τὸ «Κέντρο Παραδοσιακῶν Ὁρθοδόξων Σπουδῶν» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἴετνα Καλιφορνίας ἐκκυκλοφόρησε σὲ ἀγγλικὴ μετάφρασι τὸ ἀπὸ τοῦ 1999 κυκλοφορήσαν στὰ ρουμανικὰ βιβλίον: «Ἀνθιστάμενοι μέχρις Αἵματος» - 65 ἔτη Διωγμοῦ τῆς Γνησίας (Πατρίου Ἡμερολογίου) Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας (Ὀκτώβριος 1924 - Δεκέμβριος 1989), τοῦ κ. Constantin Bujor.

Ἡ ἀγγλικὴ ἔκδοσις, 286 σελίδων, εἶναι ιδιαίτερα προσεγμένη καὶ ἐπιμελημένη καὶ περιλαμβάνει, σὲ τέσσερα Κεφάλαια, τὴν περιγραφὴ ἑνὸς τραγικοῦ καὶ ἐν πολλοῖς ἀγνώστου ἀτηνηοῦ καὶ σκληροῦ διωγμοῦ 65 ὀλοκληρῶν ἐτῶν κατὰ τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν» τῆς Ρουμανίας, καθὼς ἐπίσης σὲ Παραρτήματα τὴν Διακήρυξι τῆς Ἀγιότητος τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Γλυκερίου, χρονολόγιο τοῦ ρουμανικοῦ κράτους, χάρες τῆς Ρουμανίας κ.ἄ.

Τὸ βιβλίον προλογίζει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Βλάσιος καὶ περιέχει πλούσιο ἱστορικὸ φωτογραφικὸ ὑλικό. Εἶναι γραμμéνο μὲ θέρημ καὶ ζήλο, διακρίνεται γιὰ τὴν μετριοπάθειά του καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἀποκαλύπτει ὀδυνηρὲς πτυχὲς ἑνὸς ἀπαθροῦ καὶ ἀδίκου διωγμοῦ κατὰ τῶν ἐραστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως, δὲν ἀποβλέπει στὴν ἔξασι τῶν παθῶν, τὴν ἐκδικητικὴν μανίαν, τὴν διεύρυνσιν καὶ τὴν διαίωνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαρέσεως στὴν Ρουμανία, ἀλλὰ στὴν διάσσωσιν τῆς ἱστορικῆς μνήμης, στὸν φρονηματισμὸ καὶ τὴν πρό-

ληψιν καὶ ἀποτροπὴν τοῦ ἐνδεχομένου ἐπαναλήψεως τέτοιου εἶδους ἀπανθρωπιῶν στὸ μέλλον.

Ὅμως, παρὰ τὰ θετικὰ στοιχεῖα τοῦ ἔργου αὐτοῦ, πρέπει νὰ σημειώσωμε ὅτι περιέχει καὶ ἀδυναμίες καὶ ἐλλείψεις, οἱ ὁποῖες δύσκολα ἀντιπαρέρχονται ἀπὸ τὸν προσεκτικὸ καὶ ἀπαιτητικὸ μελετητὴ, εὐχόμεθα δὲ σὲ μίαν μελλοντικὴν του ἐπανέκδοσιν τὸ βιβλίον νὰ εἶναι πληρέστερον ἱστορικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ.

Ὡς ἐλάχιστο φόρον τιμῆς στὴν μνήμην τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Γλυκερίου, τοῦ συγχρόνου αὐτοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ ἀσκητοῦ († 15.6.1985), παραθέτομε σὲ μετάφρασιν ἓνα μικρὸν τμήμα ἀπὸ τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ συγγραφέως τοῦ βιβλίου αὐτοῦ (σσ. 20-21).

«Ἡ σημερινὴ γενιά θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐνήμερη, ὅτι ἀπὸ τὶς ἀπαρχὲς τῆς ἐμφανισέως τῆς μέχρι τὴν παροῦσα ἡμέρα, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (Ρουμανίας) ἔχει ἀντιμετωπίσει κάθε εἶδος ἐμποδίων καὶ ἀκόμη τὴν πλήρη κατάπνιξιν τῆς φυσικῆς τῆς ἀναπτύξεως. Παρὰ τὶς δυσχερεῖς περιστάσεις τῶν διωγμῶν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἔχει ἐπιτύχει νὰ ὀργανωθῇ καὶ νὰ παγιωθῇ, χάρις στὸ γεγονός ὅτι θεμελιώνεται στὴν μαρτυρία

τῆς πιστότητος στὴν γνησιὰ Ὁρθοδοξία καὶ στὴν φλεγόμενη πιστότητα τῶν πιστῶν τῆς στὴν ὑπεράσπισι τῶν ἀρχαίων παραδόσεων καὶ πατρογονικῶν ἐθίμων ποὺ μεταδόθηκαν ἀπὸ πατέρα σὲ υἱὸ κοντὰ δύο χιλιάδες τώρα χρόνια.

Ὁ Ἀπόστολος αὐτῆς τῆς Πίστεως ἦταν ὁ Μητροπολίτης Γλυκέριος. Σὲ αὐτὸν καὶ στοὺς Κληρικούς καὶ λαϊκοὺς ποὺ τὸν ἀκολούθησαν ὀφείλεται ἡ ὑπαρξις αὐτῆς τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας στὴν ρουμανικὴ γῆ. Αὐτὸς ἦταν ἕνας σταθερὸς καὶ ἐνεργητικὸς ἄνδρας, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν διδασχῶν του προέτρεπε ὅλους νὰ εἶναι δυνατοὶ στὴν πίστι, ἀνένδοτοι, ἔτοιμοι γὰρ θοσίεις, ἐνωμένοι στὴν προσευχὴ καὶ συναγμένοι γύρω ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς τοὺς ὁδηγοὺς.

Ὁ Μητροπολίτης Γλυκέριος συνήθιζε νὰ λέγῃ: “Διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς προσευχῆς θὰ νικήσωμε, διότι ὁ Σωτῆρας μας εἶπε στὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο: **Θαρωεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον. Κι ἐμεῖς ἐπίσης διὰ τοῦ Κυρίου θὰ νικήσωμε τὶς δυνάμεις τοῦ σκότους**”. Αὐτὴ ἡ πίστις ποτὲ δὲν τὸν ἐγκατέλειψε καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, μὲ τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ εἶπε στὰ πνευματικά του τέκνα, τὰ ἐνδυνάμωσε στὴν πίστι τους λέγοντας: “**Πρόκειται νὰ ζήσετε στὴν ἀλλαγὴ ποὺ εἶναι νὰ συμβῆ. Θὰ νικήσετε, διότι ἔχουμε μὲ τὸ μέρος μας τὴν Ἀλήθεια, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἰκοδομήθηκε ἡ παραδοσιακὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία**”...»

Τὸ γυναικεῖον γένος πρὸς οἶκτον ἐπιρρεπέστερον

«Περιπαθὲς πως τὸ γυναικεῖον γένος καὶ πρὸς οἶκτον ἐπιρρεπέστερον. Τοῦτο δὲ εἶπον, ἵνα μὴ θαυμάσης τί δήποτε (γιατὶ τέλος πάντων) Μαρία μὲν πικρῶς ἐθρήνηε τῷ τάφῳ, Πέτρος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἔπαθεν: “Οἱ μὲν γὰρ μαθηταί”, φησὶν, “ἀπῆλθον πρὸς ἑαυτοὺς, ἢ δὲ εἰστήκειε **δακρύνουσα**” (βλ. Ἰωάν. κ’ 10-11)... Διὰ δὴ τοῦτο (γι’ αὐτὸ) καὶ τῆς πολλῆς ταύτης σπουδῆς μισθὸν ἔλαβεν οὐ μικρὸν ὃ γὰρ οὐκ εἶδον οἱ μαθηταί, τοῦτο εἶδεν ἡ γυνὴ πρώτη, καθημένους Ἀγγέλους».

(Αγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς Ἰωάννην, Ὁμιλία ΠΣΤ’, 1).

«Ἡμεῖς δὲ σκοπήσωμεν (ἅς προσέξωμε), ἀδελφοί, πόσον ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία τῆς ἀξίας ἀπέιχε Πέτρου τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων καὶ Ἰωάννου τοῦ ἠγαπημένου τῷ Χριστῷ θεολόγου, καὶ πόσω τηρικαῦτα μειζόνων ἤξιώται παρ’ ἐκείνους (καὶ πόσο μεγαλύτερες ἀπὸ αὐτοὺς δωρεές ἀξιώθηκε τότε). Ἐκεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν τάφον δραμόντες μόνα τὰ ὀθῆνια εἶδον καὶ τὸ σουδάριον, αὕτη δὲ διὰ τὴν ἐνδιάθετον καὶ ἐπίμονον καρτερίαν, ἃ τε παραμείνασα μέχρι τέ-

λους τῆ θύρα τοῦ σπηλαίου ἐνδιατρίβουσα, οὐ τοὺς Ἀγγέλους μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Κύριον τῶν Ἀγγέλων ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα σαρκὶ πρὸ τῶν Ἀποστόλων ἐώρακε καὶ αὐτῆκος Αὐτοῦ γέγονε καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ θεοῦ στόματος Αὐτοῦ προσταγμάτων διάκονος».

(Αγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία Κ’, Εἰς τὸ... Ὁγδοὸν Ἐωθινὸν Εὐαγγέλιον, 12).

Μοναχικές Κουρές

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ τοῦ Λαζάρου, 21.3.2004 ἐκ.ἡμ., ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανὸς ἐκείριε δύο Μεγαλόσχημες Μοναχές στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς. Πρόκειται γιὰ τὶς Ἀδελφές Ξένη καὶ Κυπριανή. Ἡ δεύτερη καταγόταν ἀπὸ τὴν Ρουμανία.

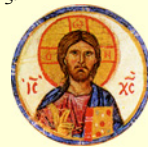
Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἑξαρχίας μας στὴν Σουηδία

Μ. Παρασκευὴ στὸν Ἱερό Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Οὐψάλα. Ὁ Αἰδεσμ. π. Ἀνδρέας Ὁμοεπιστομὸν ἀναγνώσκει τὸ ἱερό Εὐαγγέλιον.

Πασχαλινὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Στοκχόλμης Σουηδίας. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης μὲ τὸν π. Ἀνδρέα καὶ τοὺς διακονητές.

Ἐσπερινὸς τῆς Ἀγάπης τοῦ Πάσχα στὴν Οὐψάλα. Ὁ π. Ἀνδρέας μὲ πιστοὺς.

Ὁ Γολγοθᾶς τοῦ Κοσσυφοπεδίου συνεχίζεται...

Νεο-βανδαλισμοὶ στὰ ὄρια τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης

ΤΟ ΔΙΗΜΕΡΟ 17-19 Μαρτίου 2004 (ν.η.) πέρασε ἤδη στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ὡς μία μελανὴ κηλίδα, ἐφ' ὅσον κατ' αὐτὸ διεπράχθησαν ἀπερίγραπτες καταστροφές καὶ βανδαλισμοὶ εἰς βάρος τοῦ ὀρθοδόξου σερβικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Κοσσυφοπεδίου καὶ τῶν Χριστιανικῶν Μνημείων τῆς περιοχῆς ἀπὸ μέρους τρομοκρατῶν, μὲ τὴν παθητικὴ ἀνοχὴ τῆς εἰρηνευτικῆς διεθνοῦς δυνάμεως, ἡ ὁποία ἐποπτεῖ τὴν περιοχὴ αὐτή, καὶ ὑπὸ τὰ ἔκπληκτα καὶ ἀναποφάσιστα βλήματα ὄλου τοῦ «πολιτισμένου» κόσμου.

Οἱ καταστροφές αὐτές, οἱ ὁποῖες ἄρχισαν ἀπὸ τοῦ 1999, περιλαμβάνουν τὶς πρὸ εἰδεχθεῖς πράξεις βίας μὲ θανατώσεις καὶ τραυματισμοὺς ἀμάχου πληθυσμοῦ, ἐμπρησμοὺς πόλεων καὶ χωριῶν, καθὼς καὶ βεθλώσεις καὶ πυρπολήσεις Κοιμητηρίων, Ναῶν καὶ Μονῶν. Κάποια μάλιστα ἀπὸ τὰ μνημεῖα αὐτὰ ἀποτελοῦν μοναδικὰ δείγματα πίστεως καὶ πολιτισμοῦ ἀλλὰ καὶ παγκόσμια πολιτιστικὴ κληρονομιά.

Αὐτὴ ἡ ἐνωρηχοστρωμένη προσπάθεια ἐθνοκαθάρσεως κατὰ τῶν Σέρβων καὶ συστηματικῆς καταστροφῆς τῶν Χριστιανικῶν Μνημείων τῆς περιοχῆς ἀποτελεῖ ὕβριν κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δεικνύει τὴν θηριώδη ἄβυσσο τῆς παραδομένης στὸν ἀνθρωποκτόνο διάβολο ἀνθρωπίνης καρδίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδυναμία καὶ ἀδράνεια τῶν «ἐγγυητῶν» τῆς εἰρήνης, τάξεως καὶ ἀσφαλείας δῆθεν ἰσχυρῶν τῆς γῆς...

Ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ Ἐπισκοπεῖο καὶ τὸν Καθεδρικό Ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μετρώου Γεωργίου τοῦ Πρίζρεν.

Ἡ πυρπολημένη Ἱερά Ἀνδρώα Μονὴ τῶν Ἀρχαγγέλων στὴν περιοχή τοῦ Πρίζρεν. Ἡδὴ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀρχίσει τὸ ἔργο τῆς ἀποκαταστάσεώς της.

Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς ἐκρήξεως τῆς βίας, ἡ χριστιανικὴ ψυχὴ κλίνει εὐλαβῶς γόνυ καρδίας στὸν Κύριο τοῦ Ἐλέους αὐτο-μεμφομένη καὶ μετανοοῦσα, εὐχαριστοῦσα καὶ δεομένη, ὅπως ὁ Φιλάνθρωπος παρηγορήσῃ τὰ θύματα καὶ ἐνισχύσῃ ὅσους ἐργάζονται ὑπομονετικὰ στὰ ἐρείπια γιὰ τὴν ἀνασυνγκρότησι τῆς περιοχῆς καὶ ἐπίσης, ὅπως δώσῃ συναίσθησι μετανοίας στὰ δυστυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, τὰ ὁποῖα διαπράττουν τὰ ἔργα του, πρὶν νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῶν κερφαλῶν τους ἡ ὀργὴ ποῦ ἐθηραύρισαν!...

Ἐνίσχυσις τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπὸ τὴν Ἑξαρχία τῆς Αὐστραλίας

Μὲ πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσοστόμου, διεξήχθη ἔρανος ὑπὲρ τῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὸν Καθεδρικό Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Ἀναργύρων Σύδνεϋ καὶ συνεκεντρώθη τὸ ποσὸν τῶν 1.110 Δολλαριῶν Αὐστραλίας. Ἐπίσης, σὲ ἔρανο γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ στὸν Ἱερό Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μελβούρνης, ὅπου ἐφημερεύει ὁ Αἰδεσιμ. π. Στυλιανὸς Παπαδόπουλος, συνεκεντρώθη τὸ ποσὸν τῶν 600 Δολλαριῶν Αὐστραλίας.

Θερμὲς εὐχαριστίες καὶ εὐχὲς ἀπευθύνονται στὸν Σεβασμώτατο καὶ στοὺς πιστοὺς τῆς Αὐστραλίας γιὰ τὴν φιλο-ιεραποστολικὴν τους δραστηριότητα καὶ διάθεσι.

Ήμερολογιακò Ζήτημα ή Αίρεσισ του Οίκουμνισμού;

«Όνομάζοντεσ τουσ Οίκουμνιστάσ αίρετικούσ δέν πιθανολογοϋμεν οϋτε ύβρίζομεν, άλλ' έπαναλαμβάνομεν εκείνα τα όποια ύποχρεούμεθα έκ τών Ήρωñ Κανόνων και να γνωρίζομεν και να τηρώμεν και να διδάσکوμεν... Οί κυριώτεροι έκ αυτών, τών Οίκουμνιστών, είναι αίρετικοί πρωτίστωσ διὰ τα φρονιματά των άλλ' επί πλέον είναι αίρετικοί και ύπό την γενικώτεραν έννοιαν τών «άκοινωνήτων», διότι άκριβώσ επικοινωνοϋñ συμπροσευχόμενοι μεθ' αίρετικών «έπιμενότων τη αίρέσει». Τέλοσ δέ είναι «άκοινωνητοι» και ύπό άναθεματισμόν, διότι είναι παραβάται «άδίστακτοι» πολλών συγχρόνωσ Ήρωñ Κανόνων Οίκουμνικών Συνόδων ή Τοπικών και Άγιών Πατέρων άνεγνωρισμένων ύπό Οίκουμνικών Συνόδων. Θα ήρκει δέ και μόνον το τελευταίον τουτο, διὰ να χαρακτηρίζονται και να είναι «άκοινωνητοι», έστω και αν προσιώωνται τουσ όρθοδόξωσ φρονούντασ και κηρύττοντασ»

(Μοναχόσ Νικόδημοσ Μπιλάλησ, Άγιορείτησ)¹

Φανάρι, 13.4.2004. Ό πατριάρχησ κ. Βαρθολομαίοσ ύποδέχθηκε επίσημα την παλαιή Άντιπροσωπία, ύπό τον Καρδινάλιο Λυώνωσ κ. Φίλιππο Μπαρμπαρζίνη, ή όποία έζητήσε «συγγνώμη» για την προ 800 ετών Άλωσι τής Πόλεωσ από τουσ Σταυροφόρουσ (13.4.1204).

«**Η συμπροσευχή του Οίκουμνικου Πατριάρχου μετά του Καρδινάλιου τής Λυών κυριολεκτικώσ έκλόνησε τον πιστόν λαόν, ό όποίοσ έμεινε ανανδός, όταν παρηκολούθησε την συμπροσευχήν εις τον Άγιον Γεώργιον εις το Φανάρι**»².

η. Ό άρχιεπίσκοποσ Χρυσόστομοσ Παπαδόπουλοσ ήταν Οίκουμνιστήσ;

Η ΤΕΚΜΗΡΙΩΜΕΝΗ άπάντησισ στο καίριο αυτό έρώτημα θα άποδειξη τον άναντίρρητα πλέον **έκκλησιολογικό χαρακτήρα** τής άντι-πατερικήσ Μεταρρυθμίεωσ του 1924 και τον πλήρη ταυτισμό του **Ήμερολογιακού Ζητήματοσ** με την όπωσδήποτε άντι-πατερική **Οίκουμνική Κίνησι**.

Βεβαίωσ, ό γέρωñ Θεόκλητοσ Διονυσιάτησ (γ.Θ.Δ.), όταν άποδεσμεύη την Μεταρρυθμισι του 1924 (την όποία θεωρεί άπλώσ ώσ ένα «**άλλα 13 ήμερών**»), από την **Αίρεσι του Οίκουμνισμοϋ** (τόν όποίο θεωρεί άπλώσ ώσ «**κάποιοσ άβρότητεσ και φιλοφροσύνεσ με έτεροδόξουσ**») και ταυτοχρόνωσ ύβρίζη σκαϊότατα και άφιλάδελα τουσ Όρθοδόξουσ Άντι-οίκουμνιστάσ του Πατρίου Ήμερολογίου, πλανάται οίκτρωσ.

Ό γ.Θ.Δ., κινούμενοσ μέσα στο πυκνότατο νέφοσ τών **ναρκισσιστικών άυτοαναφορών**, από τισ όποίοεσ βριθοñ κυριολεκτικά όλα άνεξαιρέτωσ τα κείμενά του, είναι σα-

φέσ, ότι **έχει έγκαταλειφθή** από την φωτιστική Χάρι του Παρακλήτου, ώσπε να «άγνοή» ή «λησμονή» ή «παραθεωρή» ή «παρερμηνεύη» ή «άδυνατή» να κατανοήσ πράγματα **κεφαλαιωδέστατα**, τα όποια ώφειλε όχι μόνον να γνωρίζη έπισταμένωσ, άλλα και να εφαρμόζη με πλήρη πατερική και μοναχική συνέπεια.

Στην περίπτωσι του γ.Θ.Δ., την όντωσ τραγική, δέν έχομε άπλώσ «**άγνοιαν**», για την όποία, όπωσ γράφει ό Άγιοσ Μάρτυρ Ιουστίνωσ, γνωρίζομε, ότι «**οϋ ρήσων άγνοία κατεχομένην ψυχήν συντόμωσ μεταβάλλειν**»³· έδώ είναι προφανέστατο, ότι πρόκειται για τραγική έγκατάλειψι λόγω «**άυταρεσκειάσ**», όπωσ την περιγράφει ό Άββάσ Ίσαάκ ό Σύρωσ εύστοχώτατα: «**Ό έν τη σοφία άυτοϋ έπαιρόμενοσ, έν ταίσ σκοτειναίσ παγίσι τής άγνοιάσ έμπεσείν παραχωρείται**»⁴.

Ή παρομιώδησ πλέον θεοκλήτεια «**οίησισ και άυταρέσκεια**», είναι κατά τον Όσιο

**Πέτρο τον Δαμασκηνό, «άφανής άπό-
λεια»⁵** καί θλίβεται πράγματι κάθε φιλο-ό-
σιος καί φιλο-αθωνίτης πώς καί έγινε ό ήδη
90ντούτης φιλοκαλικός ήσυχαστής, περι-
αυτολογών συνεχώς καί ύποτιμών τους άλλους
άγενώς, νά έλησμόνησε τον λόγο του **Όσιου
Ήλία του Πρεσβυτέρου: «πάντας μέν τους
δερματίνοους χιτώνας πολλοί έξεδύσαντο,
τόν έσχατον δέ, τον τής κενοδοξίας, μό-
νοι οι τήν αυτής μητέρα τήν αυταρέσκειαν
βδελυξάμενοι»⁶.**

* * *

Ο ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΣ λοιπόν καί μεταρρυ-
θμιστής **Χρυσόστομος Παπαδόπουλος** έ-
δρασε οίκουμενιστικά τόσο ως άρχιμανδρί-
της καί Καθηγητής Πανεπιστημίου (1914-
1923), όσο καί ως μητροπολίτης Άθηνών
(1923-1938).

1. Έν πρώτοις, κατά τά έτη **1918-1919**,
ως άρχιμανδρίτης ό **Χρυσόστομος Παπα-
δόπουλος**, μαζί με τους γνωστούς Οίκου-
μενιστάς μητροπολίτη Άθηνών **Μελέτιο
Μεταξάκη** καί Καθηγητή **Άμίλκα Άλιθιζά-
το**, είχε άνεπίσημες θεολογικές συζητήσεις
με τους έν Άμερικη Έπισκοπιανούς καί έν
Άγγλια Άγγλικανούς, οι όποίες «κατέχουν
έξαιρετικήν θέσιν εις τήν σειράν των θεο-
λογικών έπαφών» μεταξύ όρθοδόξων Οίκου-
μενιστών καί Άγγλικανών⁷.

2. Κατόπιν, ως άρχιμανδρίτης ό **Χρυσό-
στομος Παπαδόπουλος** έγνώριζε πολυ κα-
λά τήν οίκουμενιστική **Έγκύκλιο του 1920**
καί έργάσθηκε στις προοπτικές της.

Είναι ένδεικτικόν, ότι είχε παραστή, «ύ-
πό τήν ιδιότητα του έπισκέπτου», στό Προ-
καταρκτικό Συνέδριο τής Παγκοσμίου Κινή-
σεως «**Ζωή καί Έργασία**» (Γενεύη, **9-
12.8.1920**), κατά τό όποίο ό Λουθηρανός
άρχιεπίσκοπος Ούψάλης τής Σουηδίας Σό-
δερμπλομ (Söderblom)

**«κρατών άνά χείρας τήν Έγκύκλιον
[του 1920] του Οίκουμενικού Πατριαρ-
χείου, έξήρε τό περιεχόμενον αυτής»⁸.**

♦ Μάλιστα, ό επίσης «έπισκέπτης» πα-
τριαρχικός μητροπολίτης **Σελευκειάς Γερ-
μανός** (Στρηνόπουλος) έδήλωσε, ότι
«**οί σκοποί**» τής Διασκέψεως εκείνης
**«βρίσκονταν σε άρμονία προς τήν Έγκύ-
κλιο [του 1920], με τήν όποία τό Οίκου-
μενικό Πατριαρχείο πρότεινε τήν σύστα-
ση μιάς «Κοινωνίας Έκκλησιών»...»⁹.**

3. Επίσης, ό **Χρυσόστομος Παπαδό-**

πουλος συμμετείχε, ως Άντιπρόσωπος των
Έκκλησιών τής Έλλάδος (μαζί με τον Οίκου-
μενιστή **Άμίλκα Άλιθιζάτο**) καί τής Κύπρου,
στήν Προκαταρκτική Συνέλευσι του Παγχι-
στιανικού Συνεδρίου «**Πίστις καί Τάξις**» (Γε-
νεύη, **12-20.8.1920**).

Οι 18 όρθόδοξοι Άντιπρόσωποι, στό
Συνέδριο αυτό,

**«προέβησαν εις καταρτισμόν, ΕΠΙ ΤΗ
ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ
ΤΟΥ 1920, προγράμματος έργασίας τής
συνδιασκέψεως»** αυτής¹⁰.

Κατά τον Νικόλαο Ζερνον,

**«ή άθρόα αυτή συμμετοχή των Όρθο-
δόξων»** στό Συνέδριο εκείνο, **«δέν ήταν ά-
σχετη από τήν Έγκύκλιο που είχε εξαπο-
λύσει τό Οίκουμενικό Πατριαρχείο πριν ά-
πό μερικούς μήνες [Ίανουάριος 1920]»¹¹.**

Στό Συνέδριο αυτό, ό **Άμίλκας Άλιθιζά-
τος** «άνέπτυξε τό πρόγραμμα των Όρθοδό-
ξων», είπόν μεταξύ άλλων καί τά έξής έν-
δεικτικά:

**«Τό ύποβαλλόμενον πρόγραμμα άπο-
βλέπει τόγε νύν [έπί του παρόντος του-
λάχιστον] ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΝ ΚΟΙ-
ΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ
ΤΡΟΠΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ,
ήτις θά προλειάνη τον τελικόν σκοπόν τής
έν πίστει καί διοικήσει ένώσεως αυτών»¹⁰.**

♦ Τούτο άκριβώς προέβλεπε ή **Έγκύ-
κλιος του 1920** καί πραγματοποιήθηκε τό
1948 με τήν ίδρυσι του «**Παγκοσμίου Συμ-
βουλίου Έκκλησιών**».

4. Έν συνεχεία, ό **Χρυσόστομος Παπα-
δόπουλος**, ως μητροπολίτης Άθηνών, κα-
τά τήν ένθρόνισίν του (Μάρτιος 1923), ανα-
φερόμενος στην «ένωσιν των λοιπών Έκκλη-
σιών καί χριστιανικών κοινοτήτων μετά τής
Όρθοδόξου Έκκλησίας» καί στον «καθορι-
σμόν κοινής βάσεως των σχέσεων» μεταξύ
των, άναμφισβήτητα παραπέμπει στην συγ-
κριτιστική θεολογία τής **Έγκυκλίου του
1920**, όταν διακηρύσσει τά άκόλουθα:

**«Πρός τοιαύτην συνεργασίαν καί άλλη-
λεγγύην [Όρθοδόξων καί έτεροδόξων]
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ Η
ΔΙΣΕΠΙΤΕΥΚΤΟΣ, ΔΥΣΤΥΧΩΣ, ΔΟΓΜΑΤΙ-
ΚΗ ΕΝΩΣΙΣ, ΔΙΟΤΙ ΑΡΚΕΙ Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ
ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ, ήτις άλλως
τε, δύναται νά προλειάνη τήν όδόν προς
τήν τελείαν ένωσιν τήν προς τό πνεύμα του
Χριστιανισμού άνταποκρινομένην...»¹².** ➔

✠ 5. Τέλος, είναι εξόχως ένδεικτικόν, ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε τὴν **23.10.1938** τὸν ἐπικηδεῖο τοῦ ἐκδημήσαντος **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, ἐπαίνουσε αὐτόν, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων,

«ὁ ἐκλιπὼν **Πρωθιεράρχης**» ἐκαλλιέργησε τὸν «**πρὸς τὰς ξένας Ἐκκλησίας φιλικὸν σύνδεσμον**», «**διέθρεψε τὸν φλογερὸν πόθον πρὸς συνεννόησιν μετ' αὐτῶν**» καὶ «**τοσοῦτους κατέβαλε κόπους, ὑπερανθρώπως ἐργασθεὶς**» ὑπὲρ τῆς «**ἐνώσεως πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν**»¹³.

6. Ὁ ἀείμνητος ἀρχιεπίσκοπος Θεόκλητος (Στράγκας), ἱστορικός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν περικοπὴ αὐτὴν τοῦ ἐπικηδεῖο λόγου, ἐσχολίασε ὡς ἐξῆς:

«**Δηλαδὴ μετὰ τὸν Μελέτιον [Μεταξάκη] ἦτο καὶ αὐτὸς [ὁ Χρυσ. Παπαδ.] φιλο-οικουμενιστῆς, ἔτι δὲ καὶ φιλο-ενωτικὸς**»¹⁴.

7. Ὅπως λοιπόν, ὁ **Χρυσόστομος Παπαδόπουλος**, ὡς μητροπολίτης Ἀθηνῶν τὸ ἔτος **1924**, ὅταν προέβη στὴν «**θιαίαν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου**»¹⁵, τελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** καὶ εἰδικὰ τῆς **Ἐγκυκλίου τοῦ 1920**, ἦταν δὲ ὄχι ἀπλῶς «**φιλο-οικουμενιστῆς**», ἀλλὰ **Οἰκουμενιστῆς** ἐκ τῶν πρωτοπόρων.

Ὅπως ὁ ἴδιος θετικῶς ἐπεσήμαινε, ὡς ἱστορικός, οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίες,

«**παρακολουθοῦσαι καὶ τὰς ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πνευματικὰς κινήσεις**» «**καὶ τὸ χριστιανικὸν ἔργον μεγάλων ὀργανώσεων, οἷον τοῦ "Συνδέσμου διεθνῶς φιλικῶν τῶν λαῶν διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν", τοῦ παγκοσμίου Συνδέσμου "Πίστεις καὶ Πράξεις" [Πίστις καὶ Τάξις], τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συνδέσμου "Ζωὴ καὶ ἔργον" [Ζωὴ καὶ Ἔργασία], ΕΠΕΔΙΩΞΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΜΕΛΕΤΗΝ ΤΩΝ ΤΡΟΠΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΕΝ ΤΗ ΖΩῆ ΤΩΝ ΛΑΩΝ**»¹⁶.

♦ Τοῦτο πράγματι προέβλεπε ἡ **Ἐγκυκλίος τοῦ 1920**.

* * *

ΟΙ ΜΕΧΡΙ τώρα ἱστορικὲς μαθητηριεὶς ἀποδεικνύουν μὲ πλήρη σαφήνεια, ὅτι οἱ ἐνιστάμενοι κατὰ τῆς **Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924** ἔχουν βαθυτάτη ἐπίγνωση, ὅτι ἐνίστανται πρωτίστως καὶ κατ' οὐσίαν ἐναντίον τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

Παρὰ ταῦτα, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ συνεχίσουμε τὴν κριτικὴ ἀναφορὰ μας στὰ

ἐπιεικῶς ἀπαράδεκτα κείμενα-ἄρθρα τοῦ **γ. Θ.Δ.**, μήπως καὶ παῦση νὰ αὐταπατάται καὶ νὰ ἀπατᾶ τοὺς ἀγνοοῦντας, διότι ἐνῶ προβάλλη ἑαυτὸν προσφάτως καὶ ὡς «**ὁμολογητὴν**» (!) ἢ ἔστω «**συν-ὁμολογητὴν**» (!) μετὰ τὸν μακαρίτη **Φῶτη Κόντογλου**¹⁷, στὴν πραγματικότητα **ἐτεροδιδασκαλεῖ**, ἐφ' ὅσον οἱ ἀπόψεις του καὶ ἡ στάσις του ἰσοδυναμοῦν μὲ κατάφασιν στὸν **Οἰκουμενισμό**.

♦ Ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος ὁ Θεοφύρος μᾶς προετοιμάζει καὶ μᾶς στηρίζει στὴν Πίστι τῶν **Συνόδων** καὶ τῶν **Πατέρων** μας:

«**Οἱ δοκοῦντες ἀξιόπιστοι εἶναι καὶ ἐτεροδιδασκαλοῦντες, μὴ σε καταπλησάτωσαν**»¹⁸.

(Συνεχίζεται)

1) Ἄγιορείτου **Μοναχοῦ Νικοδήμου**, «**Κανονικὴ**» ἡ διακοπὴ τοῦ «**Μνημοσύνου**» τοῦ Ἀθηναγόρου Α' ὑπὸ τῶν τριῶν ἱεραρχῶν», ἐφημερ. «**Ὀρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 142/15.6.1971, σελ. 3, ἀραιογρ. κειμ. / 2) **Γεωργίου Ζερβοῦ**, «**Τὸ Βατικανὸν ἐξαπατᾷ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν**», ἐφημερ. «**Ὀρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1547/23.4.2004, σελ. 2. / 3) Ἄγιου **Ιουστινίου**, PG τ. 6, στλ. 345Α. / 4) Ἄββα **Ἰσαὰκ Σίγριου**, Ἄπαντα, σελ. 284, Λόγος ΟΓ'. / 5) Ὁσίου **Πέτρου Δαμασκηνοῦ**, Φιλοκαλία, τ. Γ', σελ. 74, στχ. 25. / 6) Ὁσίου **Ἠλίου Πρεσβυτέρου**, Φιλοκαλία, τ. Β', σελ. 313, § ρλα. / 7) **Β.Θ. Σταυριδίου - Ε.Α. Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 303, ἐκδόσεις «**Π.Ι.Π.Μ.**», Θεσσαλονίκη 1996. **Β.Θ. Σταυριδίου**, Ὀρθοδοξία καὶ Ἀγγλικανισμός κατὰ τὸν Κ' Αἰῶνα, σελ. 13, Θεσσαλονίκη 1960' Ἰω. Χ. **Κωνσταντινίδου**, «**Μελέτιος Μεταξάκης**», λ. στὴν «**Θ.Η.Ε.**», τ. 8, στλ. 967, Ἀθῆναι 1966. **Β.Θ. Σταυριδίου**, «**Ἀγγλικανισμός καὶ Ὀρθοδοξία**», λ. στὴν «**Θ.Η.Ε.**», τ. 1, στλ. 201-202, Ἀθῆναι 1962. / 8) **Β.Θ. Σταυριδίου - Ε.Α. Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 80. / 9) **Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τάτση**, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Ἱδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, σελ. 99, ἐκδόσεις «**Τέρτιος**», Κατερίνη 1988. / 10) **Β.Θ. Σταυριδίου - Ε.Α. Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 93. / 11) **Μ.Π. Γ. Τάτση**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 96. / 12) Βλ. στὸ **Παῦλου Μοναχοῦ Κυπρίου**, Νεοσημολογιτισμός - Οἰκουμενισμός, σελ. 60, ἐκδόσεις «**Κ.Γ.Ο.**», Ἀθῆναι 1982. / 13) Περιόδ. «**Ἐκκλησία**», ἀριθ. 43-44/29.10.1938, σελ. 355. / 14) **Ἀρχιεπισκόπου Θεοκλήτου Α. Στράγκα** (†), Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν (1817-1967), τ. Γ', σελ. 2160, ὑπόσμμ. 1, Ἀθῆναι 1971. / 15) **Ἀρχιεπισκόπου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, σελ. 2159. / 16) **Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου**, Ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, σελ. 192, ἐκδόσεις «**Α.Δ.Ε.**», ἐν Ἀθῆναις 1954. / 17) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου**, Ὁ Φῶτης Κόντογλου στὴν τρίτη διάστασή του, Γουμένισσα 2003, σελίδες 312. • Στὸν προσεκτικὸ ἀναγνώστη γίνεται ἀμέσως σαφές, ὅτι στὸ βιβλίον αὐτὸ ἐκτίθεται ἀνεπανόρθωτα ὁ **γ. Θ.Δ.**, ἐφ' ὅσον ἡ προοπτικὴ του εἶναι πράγματι **αὐτο-βιογραφικὴ**, δηλαδὴ νὰ προβληθῆ ὄχι τόσο ὁ **Φ.Κ.**, ὅσο αὐτὸς ὡς «**ὁμολογητὴς**» (!), ὁ ὁποῖος μάλιστα διορθώνει καὶ τὴς «**ἐκτροπές**» τοῦ μακαριστοῦ ματρο-Φώτη!... Τελικὰ, ὁ **γ. Θ.Δ.**, μὲ τὸ βιβλίον αὐτὸ, ἀποδεικνύεται ἀπροκάλυπτα πλῆστον καὶ ἀθεράπευτα ὡς **ψυχαναγκαστικὸς μετὰ τὴν ὑστεροφημία του!**... / 18) Ἄγιου Ἰγνατίου, PG τ. 5, στλ. 721B.

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς - 19η Ἰουνίου
Ἀρχιεπισκόπου Σαγγάης καὶ Σάν Φραντσίσκο τοῦ Θαυματουργοῦ

Θεραπευτικὴ Ὀπτασία*

Ἔνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἐκπληκτικὰ θαύματα
τοῦ συγχρόνου μεγάλου Ἁγίου

ΜΕ ΒΑΘΙΑ θλίψη μάθαμε γιὰ τὸν αἰφνίδιο, ἀναπάντεχο θάνατο τοῦ ἀξέχαστου καὶ πολυαγαπημένου Ἁγίου Ἱεράρχη, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννη Μαξίμοβιτς, ἡ φωτεινὴ ἀνάμνηση τοῦ ὁποίου δὲν θὰ σβήσει ποτὲ καὶ στὶς σωτήριες προσευχὲς τοῦ ὁποίου δὲν θὰ πάσουμε νὰ προστρέχουμε στὶς δύσκολες περιστάσεις τῆς ζωῆς μας.

Θέλω νὰ μοιραστῶ μαζί σας ἕνα ὄραμα ποῦ εἶδα.

Ἔξην ἢ ἐφτά χρόνια πρὶν, περιμένα μιὰ βίβα ἀπὸ τὴν κόρη μου, ἡ ὁποία βρίσκεται στὴν Ἀμερική, μιὰ καὶ zoῦσα προσωρινὰ στὴ Γαλλία. Μιὰ Δευτέρα ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν κόρη μου, ἡ ὁποία μοῦ ζήτησε νὰ τὴ συναντήσω σὲ κάποιο σταθμὸ τὴν ἐπόμενη Κυριακὴ. Τὴν ἴδια μέρα τῆς εἶπα πὼς καὶ βέβαια θὰ τὴ συναντοῦσα.

Καὶ ἐκείνη τὴ μέρα, ἦταν Δευτέρα, ἀρρώστησα βαριά: Ὁ πυρετός μου ἄγγιζε τοὺς 40 βαθμούς, πόναγαν τὰ πλευρά μου καὶ μὲ εἶχε πιάσει ξηρὸς βήχας - ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς πνευμονίας ἢ τῆς πλευρίτιδας.

Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν γιαιτρῶν, δὲν ὑπῆρχε βελτίωση καὶ ἤμουν ἀπελπισμένη, στὴν σκέψη πὼς δὲν θὰ κατάφερα νὰ συναντήσω τὴν κόρη μου.

Τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωῒ ἄρχισα νὰ προσεύχομαι μὲ μεγάλη θέλησιν στὸν ἅγιο Ἀρχιεπίσκοπο Ἰωάννη.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, εἶδα ξεκάθαρα στὴν πραγματικότητα τὸν ἅγιο ἱεράρχη νὰ ἔρχεται μὲ πλήρη ἄμφια καὶ τὴ ράβδο του καὶ νὰ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου! Συγκινημένη καὶ καταχαρούμενη, ἄπλωσα τὰ χέρια μου πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ μὲ εὐλόγησει, μὰ τὸ ὄραμα ἐξαφανίστηκε καὶ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἐμπρὸς μου.

Σπκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἤπια ἕνα ποτήρι νερό. Ἐπέστρεψα μετὰ στὸ κρεβάτι.

Δὲν πέρασε οὔτε ἕνα λεπτό. Ὁ ἐπίσκοπος ἐμφανίστηκε γιὰ δευτέρη φορὰ μὲ τὰ ἴδια ἄμφια καὶ τὴ ράβδο του καὶ στεκόταν κοντὰ στὴν πόρτα μου. Πετάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι - καὶ δὲν ἦταν κανένας ἐκεῖ!

Παρηγορημένη καὶ χαρούμενη, ξάπλωσα καὶ πάλι, ἀπόλυτα βέβαια πὼς ὅλα θὰ πῆγαιναν καλὰ. Ἔτσι, γιὰ πρώτη φορὰ ἀφότου εἶχα ἀρρωστήσει, κοιμήθηκα γαλήνια.

Τὴν ἐπομένη μέρα, ἂν καὶ εἶχα 40 πυρετὸ τὴν προηγούμενη νύχτα, σπκώθηκα. Ἄν καὶ ἤμουν ἀκόμη πολὺ ἀδύναμη, ἤμουν ὑγιέστατη καὶ ἡ θερμοκρασία μου ἦταν μόνο 37 βαθμοὶ - ὅλη ἡ ἀρρώστια μου εἶχε περάσει μονομιᾶς.

Ἡ δύναμη τῶν προσευχῶν τοῦ ἀξέχαστου Ἁγίου Ἰωάννη, μέσα σὲ ἐλάχιστες ὥρες, μὲ ἔκανε πάλι καλὰ.

Ἀξέχαστε, ἀγαπημένε μας Ἁγίε Ἰωάννη, πρέσβευε στὸ Θεὸ ὑπὲρ ἡμῶν!

Σημείωση: Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τότε ἤμουν 67 ἐτῶν, ὅποτε λειτουργοῦσε, ἄσχετα μὲ τὴν διάρκεια τῆς λειτουργίας, ποτὲ δὲν ἐνιωθα κουρασμένη ἢ τλαιπωρημένη ἀπὸ τὴν πολὺωρη ὀρθοστασία. Τὸ ἀντίθετο μᾶλλον, ἕνα ὑπερκόσμιο αἶσθημα χαρᾶς τύλιγε ὄχι μόνο ἐμένα, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ μου. Τὸ ὑπέροχο ὄραμα ποῦ περιέγραψα ἐδῶ εἶναι ἀνεξίτηλα χαραγμένο στὸ μυαλό μου.

Ἀγαπημένε μας Ἁγίε Ἱεράρχη, μὴ μὰς ξεχάσεις στὶς προσευχὲς σου, ὅπως καὶ ἐμεῖς δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσουμε ποτὲ ἐσένα.

Ναντζέντα Βλαντιμίροβνα Λεβίτοκαγια, 22 Μαΐου 1967, Νέα Ὑόρκη Η.Π.Α.

(* Ἀπὸ τὸ πρόσφατα μεταφρασθὲν διδύλι στὰ ἑλληνικὰ ἀπὸ τὰ ἀγγλικά: Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θαυματουργός - Συνοπτικὴ ἀφήγηση τοῦ βίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννη Μαξίμοβιτς, Ἔκδοση Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Πάντων Πατρῶν, Πάτρα 2004, σελ. 460-462. Τὸ διδύλι διατίθεται καὶ στὴν Ἑκδοσι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Για την Προσευχή του Ἰησοῦ Διάλογος Γέροντος καὶ Ὑποτακτικοῦ*

Ἁγίου Ἐπισκόπου Ἰγνατίου Μπριαντισανίνωφ († 1867)

Ὑποτακτικός: Δηλαδή ἐννοεῖτε μὲ ὅσα εἶπατε, ὅτι χωρὶς τὴν πρακτικὴ τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ σωτηρία;

Γέροντας: Οἱ Πατέρες δὲν λέγουν αὐτό. Ἀντίθετα, ὁ Ἅγιος Νεῖλος τῆς Σόρας, γιὰ παράδειγμα, ὁ ὁποῖος παραπέμπει στὸν Ὅσιο Πέτρο τὸν Δαμασκηνό, βεβαιώνει ὅτι πολλοὶ ποὺ δὲν κατάρθωσαν τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὰ πάθη κατηξιώθησαν νὰ δεσποῦν τὴν ἄφραση τῶν ἁμαρτιῶν τους καὶ τὴν σωτηρία...

Ἡ ἀπόκτησις τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὰ πάθη ἢ τοῦ ἁγιασμοῦ ἢ αὐτοῦ ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, δηλαδή τῆς Χριστιανικῆς τελειότητος, εἶναι ἀδύνατη χωρὶς τὴν ἀπόκτησι τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Σὲ αὐτό, ὅλοι οἱ Πατέρες συμφωνοῦν. Ὁ σκοπὸς τῆς μοναχικῆς ζωῆς συνίσταται ὄχι μόνον στὴν κατάρθωσι τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ πρωταρχικῶς στὴν ἀπόκτησι τῆς Χριστιανικῆς τελειότητος. Αὐτὸς ὁ σκοπὸς ἐπιδειχθηκε προηγουμένως ἀπὸ τὸν Κύριο. «*Εἴ θέλεις τέλειος εἶναι*», εἶπε ὁ Κύριος, «*ὑπάγε, ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς... καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν σου*» (Μαθ. ιθ' 21 καὶ Μάρκ. ι' 21). Οἱ Πατέρες, ὅταν συγκρίνουν τὸ ἀγώνισμα ἢ τὸ ἔργο τῆς προσευχῆς στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μὲ ἄλλα μοναχικὰ ἀγώνισματα, λέγουν τὰ ἀκόλουθα: Ἄν καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι δρόμοι σωτηρίας, τὴν ὁποῖαν χαρίζουν σὲ αὐτοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν αὐτούς, καὶ ἂν καὶ ὑπάρχουν πολλὲς ἐργασίες, πολλοὶ ἀγῶνες καὶ πολλὲς πρακτικὲς ποὺ ὀδηγοῦν στὴν κατάστασι τοῦ δούλου ἢ τοῦ μισθωτοῦ (ὅπως ἐπίσης εἰπώθηκε ἀπὸ τὸν Σωτῆρα: «*ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσὶ*»): ὅμως, ὁ δρόμος τῆς νοερᾶς προσευχῆς εἶναι ἡ Βασιλικὴ Ὁδός, ἡ ἐκλεκτή. Εἶναι ἡ ὑψηλότερη καὶ ἡ ἐξοχώτερη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀγῶνες, ὅπως ἡ ψυχὴ ὑπερέχει τοῦ σώματος. Ἐγείρει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν γῆ καὶ τὸ κῶμα στὴν κατάστασι τῆς υἰοθεσίας τοῦ Θεοῦ (βλ. Ἁγίων Καλλίστου καὶ Ἰγνατίου Ξανθοπούλου, Κεφ. 98 στὴν Φιλοκαλία).

Ὑποτακτικός: Στὸν σύγχρονο μοναχισμό ἡ πρακτικὴ τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ συναντᾶται πολὺ σπάνια. Μπορεῖ αὐτὸ νὰ ἀποτελέσῃ γιὰ μένα μία συγγνώμη ἢ δικαιολογία ἂν δὲν ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν Προσευχή;

Γέροντας: Τὸ καθῆκον παραμένει καθῆκον καὶ ἡ ὑποχρέωσις ὑποχρέωσις, ἔστω κι ἂν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ποὺ δὲν τὴν ἀσκοῦν αὐξάνει ὅλο καὶ περισσότερο. Ὁ ὄρκος προφέρεται ἀπὸ ὅλους. Οὔτε τὸ πλῆθος ὅσων παραβιάζουν τὸν ὄρκο οὔτε ἡ συνήθεια παραβιάσεως παρέχει νομιμότητα στὴν παραβίασι. Μικρὸ εἶναι τὸ ποίμνιο, στὸ ὁποῖο ὁ Οὐράνιος Πατέρας ἔχει τὴν ἀγαθὴ εὐχαρίστησι νὰ δώσῃ τὴν Βασιλεία. Ἡ στενὴ ὁδὸς ἔχει πάντοτε λίγους ταξιδιώτες, ἐνῶ ἡ πλατεῖα ὁδὸς ἔχει πολλοὺς (βλ. Μαθ. ζ' 13-14). Στους ἐσχάτους καιροὺς, ἡ στενὴ ὁδὸς θὰ ἐγκαταλειφθῇ σχεδὸν ἀπὸ ὅλους. Σχεδὸν ὅλοι θὰ βαδίζουν τὴν πλατεῖα ὁδό. Ἀπὸ αὐτὸ δὲν συνάγεται, ὅτι ἡ πλατεῖα ὁδὸς ἔχει χάσει τὸν χαρακτῆρα τῆς νὰ ὀδηγῇ στὴν ἀπώλεια, ἢ ὅτι ἡ στενὴ ὁδὸς ἔχει γίνῃ περιττὴ καὶ μὴ ἀναγκαία γιὰ τὴν σωτηρία. Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ σωθῇ πρέπει, δίχως ἄλλο, νὰ βαδίσῃ τὴν στενὴ ὁδό, ἡ ὁποία ἔχει ὑποδειχθῇ ἀπὸ τὸν Σωτῆρα.

(* *Μετάφρασις ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Divine Ascent», Vol. 1/Nos 3/4, 1999, pp. 84-85.*)

Τὸ πάθημα τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ὑψηλοφροσύνης*

**Ἀπὸ τὸν Βίο τοῦ Ἁγίου Λεοντίου τοῦ ἐν Πάτμῳ ἀσκήσαντος
καὶ ἔπειτα γενομένου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων (μνήμη: 14 Ε΄)**

Νησίον μικρὸν εἶναι ἀντικρὺ τῆς Πάτμου ἀκατοίκητον, Λειψῶ καλούμενον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἔχοντες ζῶα οἱ Μοναχοί, ἐπήγαιναν τὸ θέρος καὶ ἔσφαζαν ὅσα ἐπερίσσευαν ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ ἐξήραιναν εἰς τὸν ἥλιον καὶ πωλοῦντες αὐτά, εὐγαναν τὰ ἔξοδα τῆς Μονῆς· εἰς δὲ τὴν διακονίαν ταύτην ἀπεστάλη ἕνας Μοναχὸς Πρόχορος ὀνομαζόμενος ὁ ὁποῖος ὄντας σκληρὸς καὶ ἀδιάντροπος, υἱὸς παρακοῆς καὶ ἄτακτος, ἐνωχλοῦσε σκληρὰ τὸν Ὅσιον ἔμπροσθεν τῆς Ἀδελφότητος, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ καινούργια παπούτζια· ὁ δὲ Ὅσιος ἐρωτῶντας τὸν παπουτζῆν τοῦ Μοναστηρίου, ἐὰν ἔχῃ νὰ τοῦ δώσῃ καινούργια παπούτζια, καὶ μανθάνωντας, ὅτι δὲν εἶχεν ἔτοιμα, τοῦ εἶπε μὲ πραεῖαν φωνήν, ὅτι ἀφ' οὗ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ Λειψῶ, θέλει τοῦ δώσῃ καινούργια παπούτζια· ἀλλ' ὁ αὐθάδης ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ ἐντραπῇ τὸν Ὅσιον, αὐθαδίαζε περισσότερον καὶ ἐφώναζε χειρότερα· ὁ δὲ Ὅσιος τοῦ ἔλεγε νὰ ὑπάγῃ μὲ εἰρήνην εἰς τὴν διακονίαν του, διὰ νὰ μὴν τὸν ἀκολουθήσῃ κἀνένα πρᾶγμα ὅπου δὲν ἤθελεν, ἀμὴ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μὲ εἰρήνην.

Ὅθεν, ἐστοχάσθη ὁ Ἅγιος, ὅτι ὁ Πρόχορος εἶναι ἄξιος διὰ νὰ παιδευθῇ, ὡς πρόβατον ἀπειθές, καὶ τοῦ λέγει ὑπαγε, καὶ ἡ ὁδὸς σου ἄς γένη εἰς ἐσέ σκοτός καὶ ὀλίσημα καὶ Ἄγγελος Κυρίου

**Ἐνισχύσατε τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ
τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης!...**

- Ἐμβάσματα ἀποστέλλονται μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴν διεύθυνσι:
Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10, ΕΛΛΑΣ,
- ἢ κατατίθενται στοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς λογαριασμῶν μας στὶς Τράπεζες:
ΕΘΝΙΚΗ: 074-29600013, ALPHA: 105-00-2002-015587, ΑΓΡΟΤΙΚΗ: 03203002011-68,
ΕΡΓΑΣΙΑΣ: 0026-0273-95-0100391131, καὶ NOVA: 0002928036.

ἄς σὲ καταδιώξη καὶ ὁ μὲν Ἅγιος ταῦτα μόνον εἶπεν ὁ δὲ Θεὸς ἐσφράγισε τοὺς λόγους αὐτοὺς μὲ τὰ πράγματα διατὶ ἀφ' οὗ ἐμῆκεν ὁ ἀπειθὴς Πρόχορος εἰς τὸ καῖκι, διὰ τὴν ὑπάγη εἰς τὸ Λειψώ, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἤρχοντο ἀοράτως διὰ τοῦ ἀέρος πέτρας πυκναῖς ὡσάν χαλάζι καὶ ἐπιπτον εἰς τὸ καῖκι καὶ τὸ θαυμαστότερον ἦτον, ὅπου, αἱ πέτρας ἐκτυποῦσαν αὐτὸν μόνον καὶ ὄχι ἄλλον κινῆνα ἀπὸ τοὺς συμπλέοντας καὶ μόνον αὐτὸν ἐπλήγοναν καὶ ἠκούοντο καὶ φωναὶ ὅπου ἔλεγαν τὸ πείσμα, τὸ πείσμα καὶ ἀπὸ ταῦτα ἐπληροφορεῖτο ὁ δειλαίος, ὅτι δαμονικαὶ δυνάμεις ἐστάθησαν νὰ τὸν παιδεύσουν, διὰ τὴν μάθη τί κακὸν εἶναι ἡ ἀπειθεια καὶ τὸ νὰ καταφρονῇ τοὺς πνευματικούς του Πατέρας· εὐγαίνωντας δὲ ἀπὸ τὸ καῖκι περίλυπος ἐλευθερώθη ὀλίγον ἀπὸ τὰς πέτρας, διὰ τὴν ἔλθη εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ

στοχασθῆ ἀπὸ ποίαν αἰτίαν τοῦ ἠκολούθησε τὸ τοιοῦτον κακὸν διατὶ ἔαν αἱ πέτρας ἐπιπταν ὀλοένα ἢ ἤθελεν ἀποκάμη ὀλότελα, ἢ ἤθελεν εὐγῆ ἀπὸ τὰς φρένας του ἑτοιμάζωντας δὲ διὰ τὴν γευματίση ἄρχισαν πάλιν νὰ ῥίπτωνται καταπάνω του αἱ πέτρας καὶ τὸ τζανάκι του ἐτζακίσθη, τὸ φαγητὸν του ἐχίθη καὶ τὸ ὄργγιον ὅπου εἶχε τὸ κρααὶ ἐσυντρίφη, καὶ οἱ δαίμονες ὅπου τὸν ἐλιθοβολοῦσαν ἐφάναζαν αὐτὸν μὲ τὸ ὄνομά του, λέγοντές του καὶ τοῦτο· τὸ πείσμα, τὸ πείσμα...

Ὁ δὲ ταλαίπωρος Πρόχορος γενόμενος ἐκστατικὸς εἰς αὐτὸ τὸ παράδοξον κακὸν ὅπου ἔπασχε καὶ μὴν ἔχωντας τί νὰ κάμη, ἀλημονήσκει καὶ φαγητὸν καὶ πιετόν καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω ἔχωντας καὶ τὰς πληγὰς τῶν πετρῶν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, τὰς ὁποίας δείχνωντας εἰς τὸν Ὅσιον, ἐδιηγήθη τὴν συμφορὰν ὅπου ἔπαθεν.

Ἐνας δὲ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς ἀκούωντας ταῦτα, ἐθάρόρευσε εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶπε μὲ ὑπερηφάνιαν εἰς τοὺς ἀδελφούς· οὗτος ὁ Μοναχὸς μὲ τὸ νὰ μὴν ἤξευρε γραμμάτια διὰ τὴν διώξη μὲ αὐτὰ τοὺς δαίμονας ἔπαθεν αὐτὸ τὸ κακὸν ἀμὴ ἐγὼ θαρῶω εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὴν χάριν τῶν γραμμάτων, νὰ μὴν δοκιμάσω κάμμιναν ἐνόχλην ἀπὸ τοὺς δαίμονας καὶ πένοντας τὸ ψαλτήριον ἔκαμη τὴν συνειθισμένην μετάνοιαν εἰς τὸν Ὅσιον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Λειψώ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔπαθε τὰ ἴδια καὶ ἐπιπταν ἀοράτως εἰς αὐτὸν πέτρας πολλαῖς, καὶ ὁ πρότερον νομιζόμενος ἀνδρείος καὶ θαρῶωντας εἰς τὴν μάθησιν τῶν γραμμάτων, ἔξαφνα ἐφάνη δειλός, καὶ φεύγωντας ἐγύρισεν ὀπίσω εἰς τὸ Μοναστήριον.

Τότε ὁ μέγας Λεόντιος κρίνωντας, ὅτι εἶναι ἀρεκτὴ ἡ δικαία αὕτη παιδεία τῶν δύο Μοναχῶν, ἐπῆρε μαζὺ του μερικὸς εὐλαβεὶς ἀδελφός, καὶ πηγαίνωντας εἰς τὸ Λειψώ καὶ κάμνωντας εὐχήν, ἐδείξεν ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς δαίμονας καὶ ἔπαυσε τὸν φόβον ἐκείνων ὅπου ἐπαιδεύθησαν δικαίως, ὁ ἕνας διὰ τὴν παρακοήν του καὶ ὁ ἄλλος διὰ τὴν ὑψηλοφροσύνην του.

(*) Ἅγιου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Νέον Ἐκλόγιον, σελ. 259-260, ἐκδ. 6' «Ἀστήρ», Ἀθήνα 1974. Διατηρήθηκε ἡ ὀρθογραφία τοῦ πρωτοτύπου.

Τὸ μακάριο πένθος γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας

Ἐνας Ἀδελφὸς εἶπε στὸν Ἀββᾶ Ποιμένα: «Οἱ λογισμοὶ μου μὲ ταράζουν, ἀπράχνοντάς με νὰ παραμερίσω τὶς ἁμαρτίες μου καὶ νὰ προσέχω σὶς ἐλλείψεις τοῦ ἀδελφοῦ μου». Καὶ τοῦ λέγει ὁ Γέρον γιὰ τὸν Ἀββᾶ Διόσκορο, ὅτι ἐκλαίγε μέσα στὸ κελλί του, ὁ δὲ μαθητὴς του καθόταν σὲ ἄλλο κελλί. Ὅταν λοιπὸν πῆγε στὸν Γέροντα, τὸν βόηξε νὰ κλαίη καὶ τοῦ εἶπε: «Τί κλαῖς, πάτερ;». Καὶ ὁ Γέρον τοῦ ἀποκρίθηκε: «Τὶς ἁμαρτίες μου κλαίω». Τοῦ λέγει λοιπὸν ὁ μαθητὴς του: «Δὲν ἔχεις ἁμαρτίες, πάτερ». Καὶ ὁ Γέρον τοῦ ἀπαντᾷ: «Μάθε, τέκνο μου, ὅτι ἂν ἀφήσω τὸν ἑαυτό μου νὰ δῆ τὶς ἁμαρτίες μου, δὲν ἀρκοῦν ἄλλοι τρεῖς ἢ τέσσερις γιὰ νὰ τὶς κλάψουν».

Νέες Έκδόσεις και Παραγωγές τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

Ἡ Δέησις

- Κάρτα ὑπ' ἀριθ. 601 .
- Διαστάσεις: 22 x 13 ἐκ.
- Τιμή: 80 λεπτά.

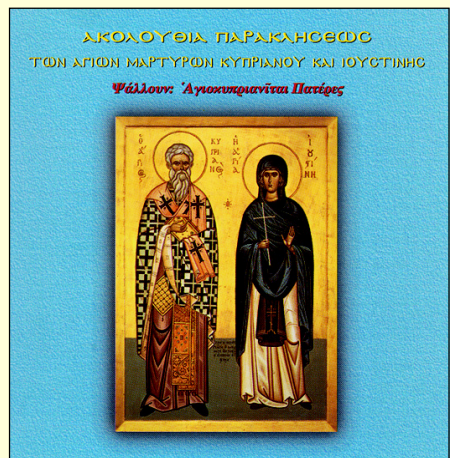
(Τὸ πρωτότυπο: Φορητὴ Εἰκόνα ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱ. Μονῆς μας).

Τώρα καὶ σὲ CD:

**Ἀκολουθία Παρακλήσεως
τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης**

Ψάλλον Ἀγιοκυπριανίτα Πατέρες

- Τιμή: € 10.

⊙ **Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:**

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310
Τηλ.: 210 2411380, 210 2411316, Fax: 210 2411080, E-mail: Kyprianos@hol.gr
καὶ Βιβλιοπωλεῖο «ΝΕΟ ΘΑΒΩΡ», Ἰκτίνου 4, Ἀθήνα, Τηλ./Fax: 210 5227096.

